

פרקליט אייכמן, נשאלה השבוע השאלה: יגן על אייכמן?

נגד אייכמן. הוא עלה למכונית. ובמקום הסתר בו הוחזק, הועמדה בפני אדולף אייכמן הברירה: להיות מוצא להורג בו במקום או לבוא לישראל ולהישפט שם. איך לי ברירה? ענה, אבוא אתכם. כעבור ימים ספורים הורד אייכמן בעור דו נתון במצב של כהות-חושים כתוצאה מטמייה הרדמה בהם הושקה, מן המסוט ה"ישראלי בו הובא ללוד."

★ ★ ★ ההיה אייכמן אחראי לטבח?

אם יש, איפוא, תוקף לשביו של אייכמן בישראל, מבחינת החוק הישראלי? זוהי לא ספק אחת השאלות שסר באציוס יעלה בעת המשפט. שאלה מרכזית אחרת היא בעיית האחריות לפשעים. כאן מעיד אותו דו"ח: אדולף היטלר טען באוונג נהגו ה"פרטי, אמיל מאוריס; אתה, יודע, בחרתי בהצלה את מסקדי אשר מטפלים ביהודים. מאוסטריה ומצ'כיה מוצאים היהודים עלידי צעיר מלא התלהבות, שגדל ממש כמוני בעיר לינץ. צעיר זה היה אדולף אייכמן. ב"31 ביולי 1944, קצת יותר מחודש לאחר שגרמניה פתחה במסעה נגד ברית המועצות, הוציא הרמן גרינג מתחת לידי את הפקודה להפעיל את הפתרון הסופי של שאלת היהודים. מאז ימי מינכן 1939 ועד אותו יום, הוחזקו היהודים האירופיים כעין בני-תערוכה. עתה ניגשו הנאצים ל"סלק אותם כליל מן הבמה. הגנרל ריהרט היידריך, ראש יחידת ה"ס.ס. המיוחדת, העביר את פקודתו של גרינג לידי אייכמן.

"אייכמן ניגש לעבודה במישינה-מרץ. מאז חר שקודם לכן כבר התנסה בהשמדה מק"רית של יהודים, היתה עתה ההזדמנות ב"ידינו לעסוק בטבח באורח שיטתי.

"ב"20 בינואר 1942 התכנסו מספר בעלי-שורה נאציים בחאנוה, לועידה בה נידונו בעיות הפיתרון הסופי. אייכמן הגיש לי

היידריך תזכיר בו דובר על מלאכתו במר-נחים כלליים מאוד. אלה מבין היהודים שיישאו במחנות בחיים, יזכו לטיפול ב"התאם לתנאים, נאמר בדו"ח זה. כעבור שלושה חודשים מיום נעילת ה"ועידה, הוחל ברצח המוני של היהודים בעזרת הגאז המרעיל ציקלון ב"14. עוד בטרם הוחל בשימוש בגאז זה, ערך אייכמן ניסויים בעזרת אוטובוס הגיטאות שלו — מכוניות שאוסמו ואלהן הוחזרו אדי-המפלט של המכוניות. אך שיטה זו לא היתה יעילה די צורכה — רבים מן הקורבנות עדיין מירפרו, עם פתיחת הדלתות, והיה צורך להמיתם בירה.

"היטלר התלהב מתוצאות הגאז ציקלון ב"14 ומן השימוש בטחנות-עצמות, בהן הריחיקו במחנות אושוויץ — ומאוחר יותר אף בבירקנאו ובבלובלין — כל שריד מ"מעשה הרצח ההמוני. "כאשר הופעלו, תחת זאת, ככשנייה-שריי פה, התפעל היטלר עוד יותר. על אף טע"נותיהם של נאצים רבים, שטענו לכתר מ"המצאה, ידע היטלר שהישג זה הוא פרי כושרו של אייכמן ואמר כן."

★ ★ ★ תאווה מינית ורצח

כאשר מזאת ההשמדה הלכה וגברה, השתנה אופיו של אייכמן. הוא החל נוהג בעריצות, פורץ בועקות ו"בגידופים. פניו פיתחו תנועה עצבנית. עינו קרצה שלא מרצון וידי ויותר עם פ"שותה לשכרה ומבלה יותר ויותר עם פ"לגשיו. ורה הסובלנית לא אמרה דבר. "מקורביו בימים ההם טוענים כי אדולף אייכמן פיתח או תאווה מינית בלתי-ירגילה. הוא לא הסתפק עוד בנערות עמן ניהל יחסים אינטימיים; הוא נהג לבלות, ברח"רות ברלין האפלים, בחברת יצאניות. "יחד עם זאת איבד כל רסן על עצביו. הוא גער בפקודיו, שלא הצליחו להנהיג את הדפורטאציה של היהודים בקצב הרצוי

נחיתה בלוד

ד"ר רוברט טרבאציוס, סניגורו של אדולף אייכמן, מגיע לנמל-התעופה הישראלי. הפרקליט הגרמני ינסה להוכיח שהחוק הישראלי לא חל על קצין ה"ס.ס. — או שאייכמן אינו אחראי במישורן לפשעי הנאצים.

מפני סיווייה-ביקורת שערך ברחבי הארצות הכבושות כמפני בואו של מלאך המוות. קיימת גם עדות ישירה, מפי הקורבנות עצמם, בנוגע לאחירותו הישירה של אדולף אייכמן לטבח ההמוני באירופה. מספר הרב הוגו גריק, אחד מניצולי יהדות הונגריה וכיום מנהל כללי של האיחוד העולמי של היהדות הדתית הפרוגרסיבית:

"כאשר הייתי בן 15, באו לקחת אותנו מעיר ילדותי, ברגואק, בקרונות-בהמות. כי אשר הועברנו למחנה, הזהירונו כמה יור"דים מפולין כי עלינו להגיד שאנו בני 18-45, מכיוון שאת היתר היו מוציאים להורג. כן יעצו לי לטעון שאני בעל-מקצוע. אמרתי שאני נגר בן 19.

"אחי היה בן 11. הוא הועבר לתאי ה"גאזים. לבסוף הוצאו להורג כל בני-משפחתי. ואז, באושוויץ, ערך אייכמן ביקור שיגרת. "ואז ראיתי. הוא ניצב על בימת-המיס"דרים, ברחבת המחנה. מסביב נפלו אנשים וגוועו. הכיבשנים העלו גוויות באש-תמיד. והמפלצת הזו, האחראית למות משפחתי כולה, עמדה למול עיני."

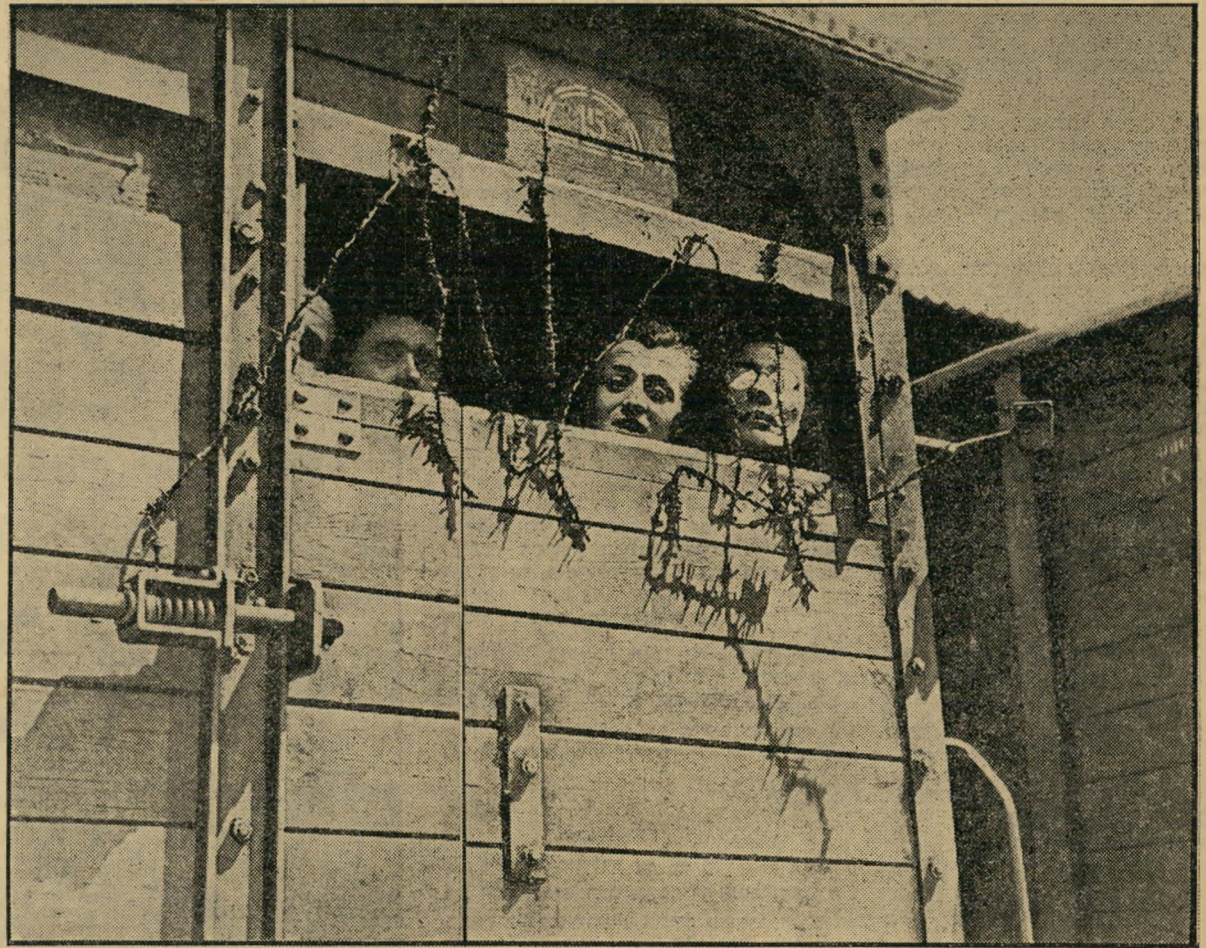
פשע אחר, אשר לו אחראי אייכמן, כפי הנראה, במישורן, הוא מיצעד-המחנה. כאשר הצבא האדום הגיע לשערי בודפשט, פקד אייכמן על קלגסניו להציע אלפי יהודים ישישים ומזדקנים מהונגריה למחנה שטרס-הוף, בקירבת ווינה.

מפעם לפעם הופסק מיצעד-המחנה על-ידי קצינים נאציים, שחששו מפני יו"ס-הדין ה"קרב ובא, עם התקרבות כוחות בנות הברית. אייכמן עצמו, לעומת זאת, חידש את המיצעד שוב ושוב. "היהודים לא יעזבו אלא דרך הארובות של מחנותינו!" זעק.

ואז בא הקץ. אייכמן טען, עוד בחודש אפריל 1945: "אני חייל של הרייך עטור-התהילה. אלך למחוז זלצקאמרגוט האוסטרי ואלחם שם עד הסוף. אם הניצחון יישמט מידיו, אהרוג את משפחתי ואת עצמי."

אבל האדם שהצהיר בלשון הירוואית זו את נכונותו למות בעד הרייך ההיטלראי, לא עמד בדיבורו.

קשה להעלות על הדעת שד"ר רוברט טרבאציוס יוכל לסתור ימ-עובדות זה. לכן חשובה כליכך השאלה המוקדמת — אם אייכמן הובא בניגוד לרצונו לישראל; ולכן הושמעה על-ידי ישראל הטענה שהאדם ה"נאשם ברצח ששה מיליון יהודים, בא למדי-נה העברית מרצונו החופשי.

מיליוני היהודים למחנות ההשמדה ברחבי גרמניה ופולין — ולכ"ב שני-המאות, על משלוחים כאלה ועל רצח יהודים לאין ספור, היה אדולף אייכמן אחראי במישורן. סניגורו ינסה להוכיח את ההיפך מזה:

רכבת לאושוויץ היא רכבת המשא, שלתוך כל אחד מקרונותיה נדחקו מאות ללא אוויר לנשימה. אלפי קרונות-בהמות כאלה הביאו את